

Прощението зели и прочели; послѣ влѣлѣ и самия старецъ; той на всичкитѣ са поклонилъ ниско, а монарха и не погледналъ. Тогава князь Долгоруковъ казалъ:

— „Старче! господаря признава погрѣшката си, той исповѣда, че е виновенъ предъ тебе; помирете са.

Иголкинъ съ сълзи на очитѣ си отговорилъ:

— Що ма ползува неговото признание, когато тоя внукъ и до днесъ е простъ войникъ!

Самъ царъ Петъръ станалъ, приближилъ са до него и казалъ:

— „Дѣдо! азъ съмъ виноватъ, забравихъ обѣщанието си; но намѣсто прапорщикъ, азъ превъзгласявамъ твоя внукъ подпоручикъ; туй за него е награждение; ела да са помиримъ.

Стареца, съ радостни сълзи на очитѣ си, казалъ на монарха:

— Като е тѣй, азъ васъ не мога да прощавамъ, Богъ да ви прости!

Монарха го прегърналъ, цалуналъ и послѣ го завелъ при императрицата; той и разказалъ всичкото приключение. Екатерина оправдала стареца и похвалила признателността на съпруга си. Иголкинъ обѣдвалъ заедно съ тѣхно величество. Младия внукъ получилъ чина подпоручикъ и отишелъ да живѣе съ дѣда си въ Новгородъ.

Господаря испитва нощната стража.

Въ продължение шведската война, на рѣката Нева, между московската и виборската страни на Петербургъ, са поставила военна стража, която има-